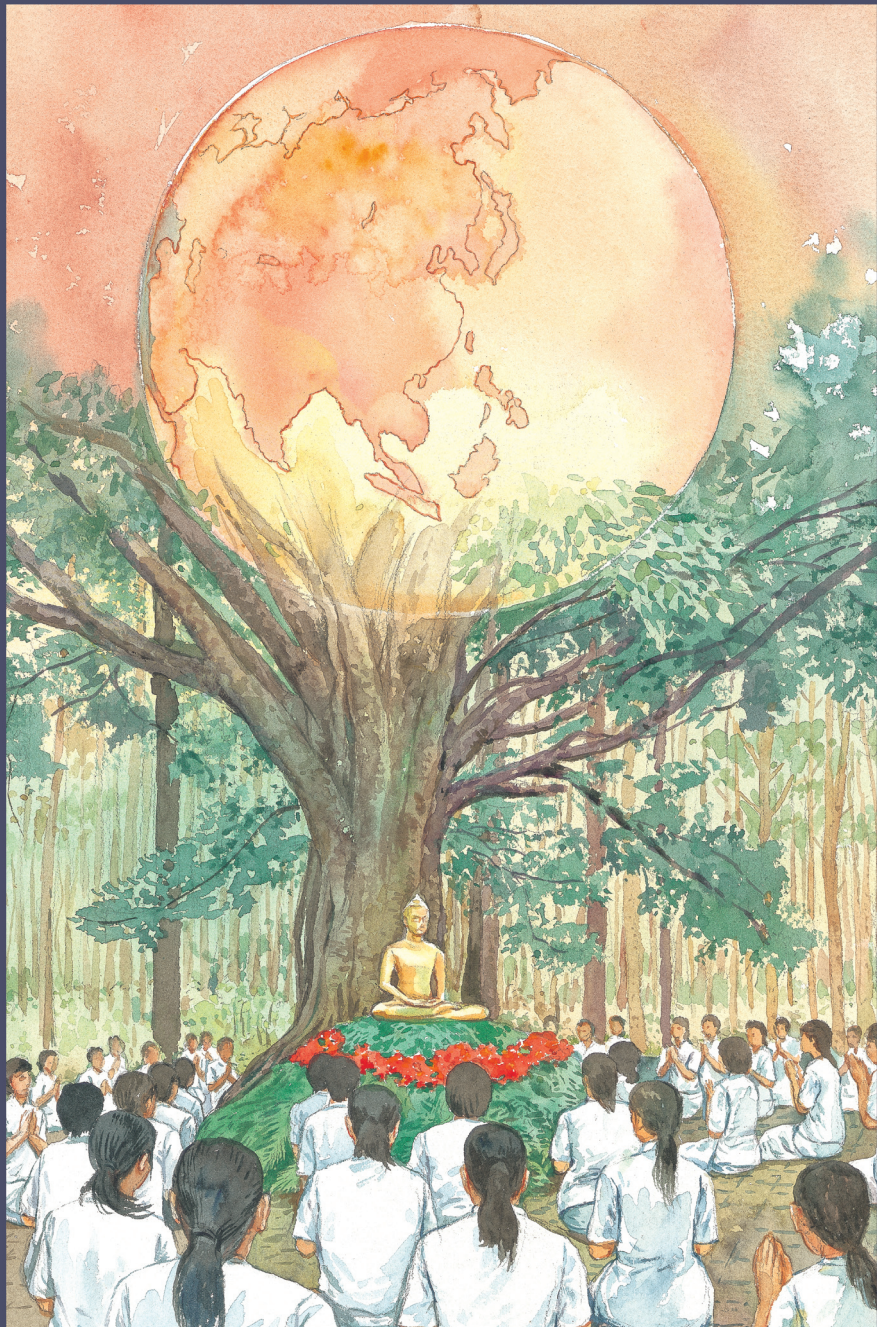

ตามลูกหลาน

สมัยก่อนหลวงพ่อมักบอกกับคุณยายว่า “ยาย... ตามคนมีบุญมาเยอะๆ เอาทุกอย่างนะ เพราะเราไม่มีปัจจัย เอาคน เอางาน เอาปัจจัยนะ ยาย” คุณยายก็รับว่า “ค่ะ” แล้วก็นั่งหลับตาทำสมาธิ ไม่เห็นท่านออกจากบ้านไปหาเงินหรือชวนคนที่ไหน ท่านนั่งนิ่งๆ เฉยๆ อยู่ในบ้าน แล้วคนก็มากันมากมาย

วันหนึ่งหลวงพ่อบำเพ็ญเรื่องชวนคุณยายคุยว่า “ยาย... ตอนสร้างวัดเนี่ย กลางคืนยายทำอะไรบ้าง” ท่านตอบว่า “ยายก็ทำวิชาไปเหมือนสมัยที่ยายอยู่กับหลวงพ่อด้านปากน้ำ แล้วยายก็เข้าที่ (ท่านชอบใช้คำว่าเข้าที่ ซึ่งหมายถึงการเจริญสมาธิภาวนา) ไปตามผู้มีบุญมาสร้างวัดกัน ไม่ว่าเขาจะอยู่ส่วนไหนของโลก ยายก็ไปตามมาจากทุกหนทุกแห่ง ยายตามทุกวันเลย” หมายความว่า คุณยายได้ตรวจดูในญาณทัศนะของท่านว่า มนุษย์ผู้ใดเคยสร้างบุญร่วมกันมาบ้าง เมื่อเห็นแล้วท่านก็ตามมาสร้างบุญร่วมกันอีก ใบหน้าของแต่ละคนจะปรากฏอยู่ในศูนย์กลางกายของท่าน ไม่ว่าจะมียี่สิบคนก็ตาม จากนั้นจึงนำกายของทุกคนมาซ้อนรวมกันด้วยอำนาจของพระธรรมกายภายในตัวท่าน แม้มนุษย์มีจำนวนถึง

หกพันกว่าล้านคน ยังถือว่าไม่มากนัก เพราะคุณยายสามารถปาฏิหาริย์กายได้มากกว่านั้น ท่านเคยบอกว่า ถ้าปาฏิหาริย์กายได้น้อยจะสู้กับมารไม่ได้ ต้องปาฏิหาริย์กายให้ได้มากๆ หลวงพ่อจึงถามท่านว่า ต้องทำอะไร ท่านบอกว่าการสู้รบปรบมือกับพญามารนั้นเราจำเป็นต้องควบตีม ถึงจุดนี้ก็เป็นเรื่องอจินไตยที่อธิบายให้คนทั่วไปเข้าใจได้ยากแล้ว แต่ผู้ที่ศึกษาวิชชาธรรมกายจนเชี่ยวชาญจะสามารถเข้าใจได้ จึงขอสรุปไว้แต่เพียงเท่านี้ว่า เมื่อเทียบกับงานปราบมารแล้ว การทำวิชาเพื่อหาที่ หาทุน และหาคน มาร่วมกันสร้างวัดก็ยังไม่ยากเท่าใด เพราะขนาดคนที่อยู่ต่างประเทศ เป็นชาวต่างชาติ ต่างภาษา คุณยายยังไปหาถึงในฝัน แล้วส่งภาษาท้องถิ่นพูดคุยกับพวกเขาเหล่านั้นได้อีกด้วย

แท้จริงแล้วศิษยานุศิษย์และลูกหลาน
ของคุณยายทุกคนล้วนถูกตามกลับมาเพื่อสร้างบุญ
ร่วมกันทั้งนั้น หลวงพ่อเคยถามคุณยายว่า “ยาย ๆ
ตามคนมานี้ยากไหม” คุณยายบอก “เราก็ต้องใช้บุญ
เสียบุญไปเยอะ แต่เสียเพื่อได้ก็เอา ได้คนมาสร้างบุญ
ก็ต้องใช้บุญ อย่างไรก็ตามอย่างไรก็เสียเพื่อได้” หากถามว่า
“เสียบุญ” เป็นอย่างไร เราต้องทำความเข้าใจก่อนว่า
เวลาที่เรามาเกิดเพื่อสร้างบารมีในโลกมนุษย์นั้น
มาได้ก็ติดกันด้วยการทำให้เรากระจัดกระจายกัน
ออกไป ทั้งนี้เพื่อขัดขวางไม่ให้หมู่คณะสามารถรวม
ตัวกันเพื่อสร้างบุญบารมีได้โดยง่าย นับตั้งแต่สมัย
ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำยังมีชีวิตอยู่
ท่านได้เพียรพยายามดึงลูกหลานของท่านให้กลับมา
สู่เส้นทางแห่งการสร้างบารมีอีกครั้งในชาตินี้ด้วย

บุญฤทธิ์ ส่วนพญามารก็พยายามทำให้ห่างเหิน
ออกไปด้วยการตรึงบุคคลเหล่านั้นเอาไว้ให้ติดอยู่กับ
รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ อันเป็นความ
เพลิดเพลนในทางโลก หลวงปู่และทีมงานทำวิชา
ของท่านจึงต้องออกแรงมากกว่าที่เขายึดเอาไว้ เพราะ
การที่ใครจะดึงเราไปทางไหนได้ก็จำเป็นที่จะต้องใช้
กำลังมากกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง ถ้าออกแรงเท่ากันก็ยัง
ดึงมาไม่ได้ หรือถ้าออกแรงน้อยกว่าก็ดึงไม่สำเร็จ
จำเป็นต้องออกแรงมากกว่าเท่านั้น การสู้กับพญามาร
เป็นการสู้ด้วยบุญฤทธิ์ ลูกหลานและศิษยานุศิษย์
ส่วนมากไม่ทราบเรื่องนี้ รู้เพียงว่าอยู่ดี ๆ ก็มี
กัลยาณมิตรมาแนะนำหรืออยู่ดี ๆ ก็อยากเข้าวัดเพื่อ
ฟังธรรมและปฏิบัติธรรม การที่บุคคลมีความรู้สึก
โน้มไปในทางบุญกุศลนั้นก็เพราะหลวงปู่และ

คุณยายยอม “เสียบุญ” เพื่อดึงทุกคนกลับมาสู่เส้นทางธรรม เป็นบุญของท่านเองที่ได้สั่งสมเอาไว้ แต่เมื่อทุกคนสามารถกลับมาสร้างบุญบารมีร่วมกันได้อีก ท่านจะมีส่วนในบุญนี้ด้วย

ถ้าหากคุณยายขวนขวายน้อยหรือไม่ห่วงลูกศิษย์ เราก็คงไม่มีโอกาสได้สร้างบุญใหญ่ที่จะเป็นประวัติศาสตร์ของพระพุทธศาสนา และก่อให้เกิดสันติสุขที่แท้จริงแก่โลกใบนี้ คุณยายสามารถเอาตัวรอดได้แล้วตามลำพัง ท่านจะสบายกว่านี้ถ้าท่านคิดถึงแต่ตนเอง แต่ท่านเห็นว่าลูกหลานผู้เป็นศิษยานุศิษย์ของท่านที่ลงมาเกิดเพื่อสร้างบุญบารมีร่วมกันนั้นยังไม่ได้กลับเข้ามาสู่เส้นทางธรรม ท่านจึงอาศัยวิชาธรรมกายช่วยตามกลับมา นับตั้งแต่สมัยอยู่บ้านกัลยาณมิตรหมายเลข 1 ท่านบอกว่า

พญามารระเบิดหมู่คณะออกไปให้กระจัดกระจายไปเกิดอยู่ที่นั่นที่นี่แล้วก็เอาภูเขหรือแม่น้ำมาขวางกั้นให้อยู่คนละประเทศ เอาภาษา ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมประเพณีต่างๆ มาขวางไว้ให้แตกต่างกัน ตรึงทุกคนให้ติดอยู่กับเรื่องที่ไม่เป็นแก่นสารของชีวิต ทำให้รวมตัวกันไม่ได้

พญามารกลัวการรวมตัวกันของทหาร กองทัพธรรมที่มีใจหยุดนิ่งอย่างมั่นคง เพราะถ้าหากทุกคนสามารถหยุดใจนิ่งได้แล้ว ย่อมเข้าถึงที่พึ่งคือ พระรัตนตรัยภายใน ทำให้รู้เรื่องราวของตัวเองว่า ความเป็นมาอย่างไร และถ้านำคนที่หยุดใจจนเข้าถึง พระธรรมกายได้มารวมกัน ก็จะเป็นการรวมพลังเพื่อช่วยไขความลับอันยิ่งใหญ่ที่พญามารควบคุมบังคับบัญชาไว้เป็น “ผังสำเร็จ” ได้ ผังนี้เป็นประดุจ

โปรแกรมชีวิตที่ควบคุมสรรพสัตว์และสรรพสิ่ง
ทั้งหลายเอาไว้ โปรแกรมชีวิตนี้บังคับให้ทุกคนต้อง
เกิด แก่ เจ็บ ตาย และมีความทุกข์ทรมานตาม
กฎแห่งกรรม พญามารเกรงกลัวว่าจะมีผู้รู้มาแก้ผัง
สำเร็จนี้ได้ จึงพยายามระเบิดให้กองทัพนรกของผูู้
กระจัดกระจายไป แม้ช่วงเวลาที่มาเกิดจะไล่เลี่ยกัน
แต่พญามารก็ยื้อเอาไว้ให้บางคนเกิดช้าไป บางคน
เกิดเร็วไป เวลากลับมารวมตัวกันอายุจึงแตกต่างกัน
มาก ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างวัย คุณกันไม่ค่อยรู้เรื่อง
ผู้สูงอายุจะสมบูรณ์ด้วยทรัพย์สินเงินทอง แต่สังขาร
ไม่เอื้ออำนวย ส่วนผู้ที่ถูกยื้อให้มาเกิดภายหลังจะมี
ร่างกายแข็งแรงกว่า แต่ขาดแคลนเรื่องทรัพย์สิน
ทุกอย่างจึงไม่พร้อมเพรียงกัน ก่อให้เกิดอุปสรรคใน
การทำภารกิจเพื่อปราบพญามาร

ผู้มีบุญที่มาเกิดสร้างบารมีร่วมกับพระเดช
พระคุณหลวงปู่และคุณยายนั้นมีจำนวนไม่น้อย
นับได้หลายล้านคน แต่พญามารได้บดบังและตรึง
เขาเหล่านั้นเอาไว้ ทำให้มาไม่ถึงหมู่คณะ คุณยายจึง
ต้องทำหน้าที่ตามบุคคลเหล่านั้นกลับมาด้วยอานุภาพ
แห่งสมาธิซึ่งเป็นงานภายใน ส่วนภายนอกก็ต้อง
อาศัยศิษยานุศิษย์ที่มาถึงก่อนแล้วช่วยกันทำหน้าที่
แจ้งข่าวและชักชวนไปด้วยเพื่อให้ทุกคนกลับมาเร็ว
ขึ้น

